

Sygn. akt: IC 524/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jakub Drzastwa
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Violetta Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018 r. w Bielsku-Białej

sprawy z powództwa D. G.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w S.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki D. G. kwotę 86 000 zł (osiemdziesiąt sześć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 15 stycznia 2017r do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki D. G. kwotę 1 408 zł (jeden tysiąc czterysta osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej kwotę 6 714 zł (sześć tysięcy siedemset czternaście złotych) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;
- obciążyć powódkę kwotą 3 944,48 zł (trzy tysiące dziewięćset czterdzieści cztery złote 48/100) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych, którą nakazać stronie pozwanej - z zasądzonego w punkcie 1 – szym wyroku roszczenia – wypłacić Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Bielsku – Białej.

Sędzia

Sygn. akt IC 524/17

UZASADNIENIE

Pozwem dat. 03.11.2017r. D. G. wniosła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. o zapłatę kwoty 111 000zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, począwszy od dn. 15.01.2017r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, że w dn. 09.08.2016r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawca był ubezpieczony u pozwanego. W wyniku zdarzenia doznała urazu czaszkowo-mózgowego ze stłuczeniem krwotocznym prawego płata skroniowego, złamania łuku jarzmowego prawej strony, złamania łuski kości skroniowej prawej, obrzęku mózgu. Powódka była dwukrotnie hospitalizowana. Oprócz dolegliwości fizycznych u powódki stwierdzono zespół otępienny oraz zespół depresyjny. Jednym ze skutków wypadku był stres pourazowy ujawniony poczuciem niepokoju, lękiem i bezsennością. Powódka stała się osobą niestabilną emocjonalnie, płacziwą, zrezygnowała z życia towarzyskiego, straciła wiarę w siebie; większość czasu spędza w łóżku.

Jest osobą nerwową, rozkojarzoną, łatwo wpadająca w stany depresyjne. Ucisk na nerwy powoduje ograniczoną ruchomość głowy i szyi; ból lędźwiowego odcinka kręgosłupa powoduje ból kończyn, bóle i zawroty głowy, drętwienie rąk, bezsenność. Szkada została zgłoszona w dn. 14.12.2016r., a pozwane Towarzystwo w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciło powódce kwotę 39 000zł tytułem zadośćuczynienia.

Postanowieniem z dn. 07.12.2017r. powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew dat. 14.01.2018r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podniesiono, że pozwane Towarzystwo kwestionuje żądanie pozwu tak co do zasady, jak i co do wysokości, przyznając że ze sprawcą szkody łączyła go umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powódce 36 000zł tytułem zadośćuczynienia oraz 1 035,80zł tytułem odszkodowania, co w całości rekompensuje doznaną krzywdę i szkodę. Zgłoszone w pozwie żądanie, wg pozwanego, jest rażąco wygórowane, a początkowy termin biegu odsetek błędny, albowiem przyznane przez sąd zadośćuczynienie jest wymagalne z chwilą wyrokowania, dopiero więc od daty wydania wyroku zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia pozostaje w opóźnieniu i od tej daty należą się uprawnionemu odsetki ustawowe.

Pismem dat. 18.10.2018r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu, domagając się zasądzenia tytułem odszkodowania następujących kwot: 8 685zł za opiekę sprawowaną nad powódką w okresie od dn. 09.08.2016r. do dn. 08.05.2017r. z ustawowymi odsetkami, począwszy od dn. 09.06.2017r., 460zł za opiekę sprawowaną nad powódką w okresie od dn. 09.05.2017r. do dn. 31.05.2017r. z ustawowymi odsetkami, począwszy od dn. 09.06.2017r., 9 600zł za opiekę sprawowaną nad powódką w okresie od dn. 01.06.2017r. do dn. 30.09.2018r. z ustawowymi odsetkami, począwszy od dn. 18.10.2018r. oraz kwot po 600zł miesięcznie, począwszy od 01.10.2018r. płatne do 10-go każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. W uzasadnieniu podano, że zgodnie ze sporządzoną w sprawie opinią, nad powódką konieczna jest opieka w wymiarze dwóch godzin dziennie, co przy stawce 10zł za godzinę daje przeciętnie kwotę 600zł na miesiąc, przy czym za pierwszy z podanych okresów od ogólnie przysługującej kwoty 14 460zł odjęto wypłaconą przez pozwanego kwotę 5 775zł. Wskazano, że renta z tytułu zwiększonych potrzeb polegających na zapewnieniu opieki należy się uprawnionemu bez względu na to czy ponosi on faktycznie wydatki na wskazany cel.

W odpowiedzi dat. 06.11.2018r. na rozszerzenie powództwa, pozwane Towarzystwo wniosło o jego oddalenie, powtarzając, że przyznane w toku postępowania likwidacyjnego kwoty rekompensują w pełni doznaną przez powódkę szkodę. Zakwestionowano wysokość zgłoszonego roszczenia, podając że nie zgłoszono żadnych dowodów wskazujących na konieczność sprawowania nad nią opieki i rzeczywiście poniesionych z tego tytułu kosztów. Podkreślono, że ze sporządzonej opinii nie wynika konieczność sprawowania nad powódką opieki, ale częściowej pomocy, a właściwie nadzoru przy podejmowaniu istotnych życiowych decyzji, podpisywaniu umów i in., a nie pomocy w bieżących czynnościach życia codziennego. Wskazano też, że stawka w wys. 10zł za godzinę jest wygórowana, powołując się na orzeczenie sądowe z 2006r. ustalające koszt opieki pielęgniarskiej na kwotę 7zł za godzinę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dn. 09.08.2016r. 65-letnia powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu, poruszając się rowerem w K. na skrzyżowaniu ulic (...) została potrącona przez T. W., kierującego samochodem m-rki M. nr rej. (...), ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu z dn. 20.01.2017r. sygn. akt II K 1213/16 T. W. został uznany za winnego spowodowania wypadku komunikacyjnego.

(dowód: odpis prawomocnego wyroku k.398-399)

Po wypadku powódka karetką pogotowia została przewieziona do Szpitala Wojewódzkiego w B. z rozpoznaniem ogniskowego udaru mózgu, stłuczenia krwotocznego prawego płata skroniowego mózgu, zespołu psychoorganicznego; następnie stwierdzono złamanie łuku jarzmowego po stronie prawej. Przez kilka pierwszych dni krewni powódki nie mogli nawiązać z nią kontaktu. Powódka była leczona zachowawczo. W Szpitalu Wojewódzkim przebywała do dn. 29.08.2016r., kiedy to została przewieziona do Szpitala (...) w W. celem dalszego leczenia. W

tymże Szpitalu przebywała do dn. 07.09.2016r. U powódki stwierdzono krwaka śródmózgowego prawego płata skroniowego, stan po urazie czaszkowo-mózgowym, encefalopatię pourazową. Powódkę wypisano z zaleceniem dalszego leczenia w poradni rodzinnej i neurologicznej. Opuszczając Szpital, powódka poruszała się samodzielnie (nie korzystała z wózka inwalidzkiego ani kul ortopedycznych) i praktycznie była osobą samodzielną, z tym że powódka bała się zostawać sama w domu i przez następnych kilka tygodni któryś z domowników zostawał przy niej; w pierwszych tygodniach córka powódki towarzyszyła jej przy kąpielach. W październiku 2016r. powódka zgłosiła się do poradni neurologicznej oraz podjęła leczenie w (...) w M., gdzie zdiagnozowano organiczne zaburzenia nastroju; w leczeniu psychiatrycznym pozostawała przez kilka miesięcy. Pozostaje nadal w leczeniu w poradni neurologicznej i neurochirurgicznej (wizyty raz w miesiącu), przyjmując leki. W grudniu 2016r. i na przełomie czerwca i lipca 2017r. powódka przeszła dwie 10-dniowe rehabilitacje z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa. Powódka przeszła dwa ataki padaczki; była z tego powodu hospitalizowana na przełomie 2017 i 2018r. Powódka po wypadku stała się osobą płaczącą, utraciła radość życia - łatwo się załamuje; narzeka na kłopoty z pamięcią oraz częste bóle głowy oraz od czasu do czasu na bóle szyi i kręgosłupa – zażywa leki przeciwbólowe. Nie jeździ już na rowerze, obawia się ruchu samochodowego, nie chce sama wychodzić z domu, jeśli wychodzi to do sklepu lub kościoła; wstydzi się, że na skutek wypadku już nie jest tak sprawna intelektualnie jak przedtem. Stosunkowo dużo czasu spędza w łóżku. Nie ma tak żwawego chodu jak przed wypadkiem. Przed wypadkiem była w zasadzie osobą zdrową; nie leczyła się ani neurologicznie ani ortopedycznie; przed laty przeszła zapalenie mięśnia sercowego. Powódka jest zarejestrowana Ośrodka (...) w K.. Powódka jest emerytką; pobiera świadczenie w wys. ponad 850zł netto.

(dowody: dokumentacja medyczna k.12-29, 387-394, zeznania świadków: B. M. k.369v.-370, A. G. k.370-371, przesłuchanie powódki k.371)

Na skutek wypadku tj. doznanych urazów powódka cierpi na zespół otępienny, któremu towarzyszy ograniczona chwiejność afektu. Uszkodzenia struktur ośrodkowego układu nerwowego potwierdzają badania neuroobrazowe. Otępienie charakteryzuje się zaburzeniem wyższych funkcji korowych jak pamięć, myślenie, orientacja, rozumienie, liczenie, zdolność uczenia się, język i ocena. U powódki występuje otępienie w stopniu lekkim; ma zaburzenia funkcji poznawczych pamięci świeżej i dawnej, zdolności ogniskowania i koncentracji uwagi, funkcji wykonawczych i wzrokowo-przestrzennych, umiejętności kojarzenia faktów i zdarzeń, wnioskowania i planowania oraz przewidywania konsekwencji własnych zachowań. Nie jest zdolna do prawidłowego funkcjonowania w wymiarze osobistym i społecznym; nie potrafi samodzielnie załatwiać spraw urzędowych, majątkowych i prawnych. Nie jest zdolna do czytania ze zrozumieniem pism oficjalnych. Samodzielnie potrafi zrobić jedynie podstawowe zakupy. Potrafi samodzielnie przygotowywać posiłki, choć wymaga przy tym nadzoru. U powódki stwierdzono zmiany charakterologiczne, będące następstwem wypadku, przejawiające się labilnością nastroju z okresowo występującymi stanami depresyjnymi oraz towarzyszącym bardzo silnym lękiem. Rokowania co do istotnej poprawy stanu klinicznego w omawianym zakresie są jednoznacznie niekorzystne, a to z tego względu że komórki czynnościowe (...) posiadają nikłą zdolność do regeneracji. Zespół otępienny, odpowiadający pojęciu encefalopatii, wywołał u powódki 70% trwały uszczerbek na zdrowiu, natomiast doznane złamanie trzonu kręgu (...) z przewlekłym zespołem bólowym izolowanym charakterze spowodowało 3% trwały uszczerbek. Powódka wymaga kontynuowania leczenia w poradniach neurologicznej, neurochirurgicznej, a także leczenia w poradni psychiatrycznej i rehabilitacyjnej oraz dalszego przyjmowania leków przeciwpadaczkowych, psychiatrycznych, przeciwbólowych. Po wypadku powódka stała się osobą częściowo zależną od pomocy osób bliskich. Wymaga nadzoru przy podejmowaniu istotnych decyzji życiowych, podpisywaniu umów, uczestniczenia w obrocie gotówkowym i bezgotówkowym.

(dowód: opinia biegłych k.413-419)

Pismem dat. 07.12.2016r. pełnomocnik powódki zwrócił się do pozwanego o zapłatę 300 000zł tytułem zadośćuczynienia, 250zł tytułem kosztów zniszczonych rzeczy, 877,59zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów; pismo wpłynęło do pozwanego w dn. 14.12.2016r. Pismem dat. 19.01.2017r. Towarzystwo poinformowało o przyznaniu zadośćuczynienia w kwocie 36 000zł, zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych w kwocie 835,80zł, 200zł tytułem zwrotu kosztów uszkodzonego mienia. Pełnomocnik powódki pismem dat. 08.05.2017r. złożył odwołanie, wnosząc o przyznanie kwoty 264 000zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 880zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów

oraz 14 460zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Po rozpatrzeniu odwołania, powódce wypłacono dodatkowo 3 000zł tytułem zadośćuczynienia oraz 5 775zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich – za okres 30.08.2016r. – 31.05.2017r. w wymiarze 3 godzin dziennie przy stawce 7zł za godzinę. Innych świadczeń w toku postępowania likwidacyjnego powódce nie przyznano. W toku postępowania szkodowego, oceniono 30% uszczerbek na zdrowiu powódki pod kątem neurologicznym i 2% pod kątem ortopedycznym.

(dowody: wezwanie do zapłaty k.30-31, dowód doręczenia k.32, pisma k.33, 37, 204-207, odwołanie k.34-36, orzeczenia k.254-257, 305-309)

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność strony pozwanej należało rozważyć na podstawie art. 9 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którymi umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków, a ubezpieczyciel zobowiązany jest do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony. Ponadto, stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Objęcie samochodu, którym kierował sprawca wypadku ubezpieczeniem obowiązkowym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie oznacza, że odpowiedzialność tegoż za szkodę majątkową i niemajątkową poniesioną przez powódkę na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 9 sierpnia 2016 r. uzależniona jest od odpowiedzialności T. W., który prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu z dn. 20.01.2017r. sygn. akt II K 1213/16 został uznany za winnego spowodowania przedmiotowego wypadku.

Dla porządku należy wskazać, że w związku z tym, że doszło do potrącenia powódki przez samochód tj. mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody kwestię tej odpowiedzialności reguluje w szczególności art. 436 § 2 k.c., który odwołuje się do ogólnych zasad odpowiedzialności, a to z kolei oznacza to, że zasada odpowiedzialności wynika z art. 415 k.c., który stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W świetle powyższego, kwestia odpowiedzialności strony pozwanej co do zasady nie budzi wątpliwości Sądu. Ponadto, strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce określone kwoty tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, co oznacza przyjęcie swojej odpowiedzialności.

W dalszej kolejności możliwe jest ustalenie odpowiedzialności za doznaną przez powódkę krzywdę i określenie wysokości zadośćuczynienia - zgodnie z art. 445 § 1 k.c. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty, a sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Kryteria, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego zostały wypracowane w judykaturze, szczególnie Sądu Najwyższego. Należy zatem wskazać, iż przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, liczbę i czasookres pobytów w szpitalach, liczbę i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania ewentualnych dolegliwości bólowych, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie),

rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013 r., (...), z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07 oraz z dnia 3 maja 1972 r., I CR 106/72). Zadośćuczynienie z art. 445 § 1 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2008 r., II CSK 78/08, wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., IV CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/79, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez (...) str. 469).

Uwzględniając powyższe orzecznictwo, okoliczności sprawy wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia uzasadniają zasądzenie zadośćuczynienia w wys. 86 000zł – co globalnie daje tytułem zadośćuczynienia kwotę 125 000zł. Na wysokość zadośćuczynienia miał wpływ rozmiar fizycznych obrażeń doznanych przez powódkę, ale przede wszystkim doznany uszczerbek na zdrowiu psychicznym – jak wynika z opinii biegłych - powódka cierpi na zespół otępienny, któremu towarzyszy ograniczona chwiejność afektu. Otępienie charakteryzuje się zaburzeniem wyższych funkcji korowych jak pamięć, myślenie, orientacja, rozumienie, liczenie, zdolność uczenia się, język i ocena. U powódki występuje otępienie w stopniu lekkim; ma zaburzenia funkcji poznawczych pamięci świeżej i dawnej, zdolności ogniskowania i koncentracji uwagi, funkcji wykonawczych i wzrokowo-przestrzennych, umiejętności kojarzenia faktów i zdarzeń, wnioskowania i planowania oraz przewidywania konsekwencji własnych zachowań.

Nie jest zdolna do prawidłowego funkcjonowania w wymiarze osobistym i społecznym; nie potrafi samodzielnie załatwiać spraw urzędowych, majątkowych i prawnych. Nie jest zdolna do czytania ze zrozumieniem pism oficjalnych. Samodzielnie potrafi zrobić jedynie podstawowe zakupy. Potrafi samodzielnie przygotowywać posiłki, choć wymaga przy tym nadzoru. Po wypadku powódka stała się osobą częściowo zależną od pomocy osób bliskich. Wymaga nadzoru przy podejmowaniu istotnych decyzji życiowych, podpisywaniu umów, uczestniczenia w obrocie gotówkowym i bezgotówkowym. U powódki stwierdzono zmiany charakterologiczne, będące następstwem wypadku, przejawiające się labilnością nastroju z okresowo występującymi stanami depresyjnymi oraz towarzyszącym bardzo silnym lękiem. Rokowania co do istotnej poprawy stanu klinicznego w omawianym zakresie są jednoznacznie niekorzystne, a to z tego względu że komórki czynnościowe (...) posiadają nikłą zdolność do regeneracji. Zespół otępienny, odpowiadający pojęciu encefalopatii, wywołał u powódki 70%. Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową i samodzielną, teraz zaś, statystycznie rzecz ujmując, czeka ją niespełna dwadzieścia lat życia, licząc od wypadku, w uzależnieniu od pomocy, nadzoru i wsparcia bliskich, przy konieczności radzenia sobie ze stanami lękowymi i depresyjnymi. Podkreślić należy, że wymiar trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki został określony na poziomie aż 70%. Dużo mniejsze znaczenie ma w tym aspekcie doznane złamanie trzonu kręgu (...) z przewlekłym zespołem bólowym izolowanym charakterze, które spowodowało 3% trwały uszczerbek. Wskazać należy też, że powódka wymaga kontynuowania leczenia w poradniach neurologicznej, neurochirurgicznej, a także leczenia w poradni psychiatrycznej i rehabilitacyjnej oraz dalszego przyjmowania leków przeciwpadaczkowych, psychiatrycznych, przeciwbólowych.

Przywołane okoliczności sprawy nie pozwalają natomiast na przyjęcie zasadności zadośćuczynienia w wyższym wymiarze, stąd w pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie należało oddalić. Przekraczałoby ono bowiem rozmiar doznanej przez D. G. krzywdy i stanowiłoby jej bezzasadne wzbogacenie; powódka była w chwili wypadku i jest nadal emerytką; jej świadczenie wynosi ok. 850 zł netto.

O odsetkach z tytułu opóźnienia Sąd orzekł na podstawie art. 481§ 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odnosnie daty początkowej, od której mają być naliczane odsetki od zasądzonych kwot, Sąd zważył, że zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Należy podnieść, że zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia jest zobowiązaniem bezterminowym w związku z czym przekształcenie go w zobowiązanie terminowe następuje stosownie do treści art. 455 k.c. w wyniku wezwania do spełnienia świadczenia. Przyjmuje się, również że ciążący na zakładzie ubezpieczeń obowiązek terminowego świadczenia zależy od spełnienia dodatkowych przesłanek dotyczących współdziałania poszkodowanego, w tym zwłaszcza zgłoszenia roszczenia oraz obiektywnych możliwości ustalenia okoliczności koniecznych do ustalenia odszkodowania. W wypadku, gdy ustalenie wysokości szkody nie wymaga zasięgnięcia przez sąd wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.), termin wymagalności świadczenia może być określony zgodnie z wymienionym wyżej przepisem art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Pełnomocnik powódki pismem dat. 07.12.2016r. zwrócił się do pozwanego o zapłatę 300 000zł tytułem zadośćuczynienia, 250zł tytułem kosztów zniszczonych rzeczy, 877,59zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów; pismo wpłynęło do pozwanego w dn. 14.12.2016r. Pismem dat. 19.01.2017r. Towarzystwo poinformowało o przyznaniu zadośćuczynienia w kwocie 36 000zł, zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych w kwocie 835,80zł, 200zł tytułem zwrotu kosztów uszkodzonego mienia. W niniejszej sprawie właściwym terminem początkowym naliczania odsetek od należnego zadośćuczynienia i odszkodowania jest upływ 30-dniowego terminu od dnia wezwania ubezpieczyciela do zapłaty, co nastąpiło z dniem 14 stycznia 2017r., a zatem uzasadnione jest zasądzenie zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za okres od dnia następnego tj. 15 stycznia 2017r. do dnia zapłaty.

Sąd w całości oddalił żądanie odszkodowania – zgłoszone w toku postępowania i jak należy rozumieć mające swoje źródło w treści opinii biegłych. Sąd zna poglądy judykatury – powołane w piśmie rozszerzającym powództwo dat. 18.10.2018r., jednakowoż, zauważyć trzeba, że ani zeznania świadków ani przesłuchanie powódki nie wskazywało na fakt konieczności opieki nad powódką w wymiarze 3 godzin dziennie, ani żadnym innym. Rozszerzając powództwo, pełnomocnik powódki nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych wskazujących na konieczność sprawowania opieki nad powódką oraz wysokości poniesionych z tego tytułu kosztów.

W ocenie Sądu, stwierdzenie biegłych zawarte w opinii (k.418), że wymaga stałej częściowej pomocy, w zasadzie nadzoru... (w podejmowaniu istotnych decyzji życiowych, podpisywaniu umów, uczestniczenia w obrocie gotówkowym i bezgotówkowy), rozumieć właśnie należy jako nadzór w załatwianiu spraw wymienionych spraw, a nie mająca odszkodowawczy charakter faktyczna opieka w określonym wymiarze godzin przy np. toalecie, posiłkach, sprzątanii czy innych czynnościach. Mowa tu raczej o pomocy w prowadzeniu określonego rodzaju spraw prawnych, urzędowych, zbliżonych do sytuacji objętych dyspozycją art. 183§1 krio czy też art. 16§1 kc.

Mając na uwadze przytoczone względy, powództwo o odszkodowanie należało oddalić w całości, zaś roszczenie o zadośćuczynienie w części ponad kwotę 86 000zł.

O kosztach procesu, orzeczono, na podstawie art. 100kpc, stosunkowo je rozdzielając, odpowiednio do wyniku procesu.

Powódka wygrała w 63% i w takim wymiarze koszty powinno ponieść pozwane Towarzystwo. Jeśli chodzi o koszty zastępstwa procesowego, to wyniosły one 2x5417zł tj. 10 834, z czego 63% wynosi 6 825, zaś Towarzystwo poniosło

jedynie 5 417zł, co oznacza, że różnicę tj. kwotę 1 408zł należało zasądzić na rzecz powódki - jak w pkt 3 wyroku. Takie samo założenie towarzyszyło rozliczeniu kosztów sądowych, które w żadnej mierze nie zostały uiszczone. Złożyły się na nie opłata od pozwu w wys. 6 848zł oraz koszty opinii biegłych w wys. 3 810,48zł, co w sumie daje 10 658,48zł.

W odniesieniu zatem do strony pozwanej Sąd orzekł zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosując art. 100 k.p.c., poprzez nakazanie pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej części nieuiszczonych kosztów sądowych w stosunku, w jakim przegrała proces, to jest kwoty 6 714 zł. - jak w pkt 4 wyroku.

W odniesieniu do powódki należało na podstawie art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosując art. 100 k.p.c., obciążyć ją kosztami w stosunku, jakim przegrała proces, nakazując stronie pozwanej wypłacić Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Bielsku-Białej z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. wyroku kwotę 3 944,48 zł. – jak w pkt 5 wyroku.

Sędzia: